

GRANOTAKU 2011 – DIA 10 (MATI)

... després de passar en vela toooooo la nit i trastornats per les imatges que han vist, l'equip de realització de GranOtaku es retira cap a les catacumbes d'on mai haurien d'haver sortit i resen perquè el nou dia els porti mort, destrucció i un final feliç per a la seva miserable existència...

- Realitzador1: Un dia més així, un dia més observant d'aquesta manera, aquestes coses... i em suïcido.

- Realitzador2: I arriscar-te a que surti malament? Saps què et farien, Elles?

- Realitzador3: Res comparat amb el que ens espera si no els portem els vídeos d'aquesta nit, daixò... JA!

- Realitzador1: QUÈ?! JA?! PERÒ, QUIN CONY D'HORA ÉS?! Si encara no ha sortit el sol!!!!

- Realitzador3: I?? El majordom aquell del diable ens delatarà! CORREU! CORREEEEEEEEEU!

... i d'aquesta manera tan pintoresca, els de realització han aconseguit viure un dia més. Endavant nois, aviat us arribarà l'hora. Fins aleshores... CORREU! CORREEEEEEEEEEEEEUU!...

- Kireko: Vaya mierda de día, otra vez aquí. Maldigo al plantígrado que ideó este p*** progra— QUE NO ME CENSUREIS, CABRONES!! SI DIGO ****, **** SE QUEDA!!

- Shuu: Va, va, que això ho veuen nens.

- Kireko: En serio? Qué clase de padres permiten algo así?! Tienen que odiar mucho a sus hijos...

- Shuu: M'agrada que tinguis en tan alta estima el teu propi programa.

- Kireko: Qué se le va a hacer! Soy un amor.

- Shuu/Ulquiorra:

- Sebastian: Per cert. I la jove mestressa?

- Shuu: La Nala?

- Sebastian/Kireko/Ulquiorra: La misma.

- Shuu: No crec que trigui ga— què?

- Kireko: Eso mismo pregunto yo, qué? No te echó el séptimo de caballeria encima, ayer? O me dirás que estaba todo planeado?

- Shuu: Totes les parelles tenen alts i baixos.

- Kireko: Lo vuestro fue un Shambala en toda regla. Canta, pelirrojo.

- Shuu: Que canti ta mare.

- Kireko: Uix, será insolente, el media-ostia! Pues te vas a enterar! Tú, el de realización a jornada completa!

- Realitzador1: S—sí?

- Kireko: Qué tienes en las venas, orchata?! Ven pa'quí i deja de temblar, que no te comeré! No hay ni pizca de carne... que no te alimentas?!

- Realitzador1: Com? Si no cobrem...

- Kireko: Siempre la misma excusa, sóis muy poco originales...

- Realitzador1: ... no és una excusa -3-...

- Kireko: Decías?

- Realitzador1: Res, res. El vídeo? Està a la sala de control i— què?

- Kireko: Esperas que vaya yo, ponga la cinta en el vídeo, le de al play y—

- Ulquiorra: Ja ho faig jo.

- Kireko: Eh? Y para qué coño le pagamos a él?

- Ulquiorra/Sebastian: No li pagueu.

- Kireko: Claro, si tú le haces el Trabajo, por qué tendrá que cobrar él?!

... l'Ulquiorra segueix el noi de realització cap a la sala de control. Amb una mica de sort, i si els empleats d'aquest circ són igual d'endregats que les seves propietàries, passaran unes quantes hores fins que l'Ulquiorra trobi el vídeo, trobi la cinta, aprengui a fer funcionar-ho i la gravació s'emeti en directe. Amb una mica de sort, s'estalviarà aguantar a la Kire—

- Ulquiorra: Què és això?!

- Realitzador1: Hum? Ah, la sala de contro—

- Ulquiorra: NOOOO!! Aquest ordre!! QUÈ COLLONS ÉS, TANT ORDRE!??

- Realitzador1: Em sembla que... no et segueixo. No...

- Ulquiorra: Oh, però que inútils! És que no es podien assemblear una mica més els testos a les olles!??

- Realitzador4: Què xerra, aquest? Quines olles? Però de que parla...?

- Realitzador2: I jo què sé. Posa el vídeo de— quin vídeo hem de posar?

- Kireko: EL DE NALA!! EL DE LA CÁMARA ESPIA!!

- Shuu: Has instal·lat càmeres a casa meva!!??

- Kireko: Por seguridad.

- Shuu: Seguretat? La de qui!!??

- Nalataia: Ja crideu? Tan aviat?

- Shuu: NALA! TU SABIES AIXÒ DE LES CÀMERES!!??

- Nalataia: uoooooooooooooooooh! Kireko, m'has traït! M'has traït! Jo et vaig deixar entrar perquè matessis la mosca, LA MOSCAAAAAAAAAAAAA!! Aaaaaaaa—coff coff—aaaaargh! Com has pogut? Com has pogut!!??

- Shuu: No cola, Nala.

- Nalataia: Està bé... tsk

- Shuu: No em “tsk” a mi!!! Però quins collons més grans que tens! Es pot saber en què pensaves?!! No, espera, QUE NO PENSAVES EN ABSOLUT! Què se n'ha fet fel dret a la intimitat? Què se n'ha fet del dret a poder viure sense haver de sentir com la Kireko riu de mi constantment?! QUÈ?! – ... *massa tard arriben les seves súplics i prec; les presentadores i gran part de l'staff ja s'ha reunit al voltant de la pantalla de plasma gegant i, en aquests precisos instants, veuen com la Nalataia fa acte de presència...*

Video nocturn de la Nalataia i en Shuu

... tot i la crisi que pateix el país, tot i que diu que el seu sou serveix per a pagar el menjar de la Kireko, en Shuuichi no es pot queixar de la vida que porta: un àtic de dues plantes de més de 300m² amb piscina comunitària, hort propi, plaça de garatge doble, heliport, entrada privada al metro, sistema de seguretat integral, un indigent a la setmana per a torturar i servei d'habitacions. Viu en un núvol de luxe, sense privacions ni escassetats de cap mena i—

[-Shuu: Això és mentida!]

- Kireko: Las imágenes son las que son. No intentes tomarnos el pelo!

- Shuu: PERÒ SI ES NOTA QUE ÉS VIDESHOP!!

- Kireko: Que sí, que sí, que te calles ya, cansino...]

- Nalataia: Maleit taxista dels ous, mira que cobrar-me 250€!! S'ha de tenir molt barra!

- **Shuu:** Nala, li has rebentat el parabrises a pedrades.

- **Nalataia:** Segueixo sense entendre perquè m'ha cobrat la carrera.

- **Shuu:** T'ha cobrat el vidre...

- **Nalataia:** M'és igual! Si el torno a veure, li cremo el taxi. Me'n vaig a la dutxa.

- **Shuu:** Escolta...

- **Nalataia:** Què?

- **Shuu:** Sobre allò d'aba –

... la Nalataia no deixa que segueixi parlant. Posant-li un dit damunt dels llavis, el fa callar amb suavitat, sense pressions ni pretensions. I se'l mira. Amb profunditat, amb fervor. Amb passió. A l'ambient hi salten guspires. La connexió entre tots dos diu que només existeix l'aquí i l'ara. Els seus cossos s'estremeixen i criden "Ara és el moment". Tot els empeny a trobar-se. A apropar-se. En Shuuichi aixeca la mà. La porta cap a ella, cap a la seva cintura, cap al seu centre de gravetat. La Nalataia deixa vagar els seus ulls per la cara del seu estimat. Pel seu coll. Pel seu cos. I baixa. Baixa cap a la seva perdició, cap a la glòria més absoluta. Baixa cap al centre de l'univers...

- **Nalataia:** Shuu...

- **Shuu:** Sí? – li diu melosament, pesadament, amb por de trencar el moment. Tremola de cap a peus. La dolçor del moment. Saber què passarà. Saber que serà transportat més enllà. Una promesa... – Digues.

- **Nalataia:** M'estic cagant... molt.

... aquella mà que anhelava, aquella mà que buscava, s'atura bruscament a mig camí i cau. Tot allò que en Shuuichi havia experimentat cau amb força a terra. Es desfà en mil bocins. S'esmicola fins al punt de ser invisible, irreal, impossible...

- **Shuu:**

- **Nalataia:** Shuu? Shuu? Shuu? – però en Shuuichi ja no la sent, ni la nota. En Shuuichi es troba a anys llum d'allà...

... 30 minuts més tard ...

- **Nalataia:** Osti, tu, quin descans! Pensava que no sortia! Era enorme, Shuu! Saps aquelles cagades que fan mal? Eh? Jajaja, si no fos perquè m'ha sortit pel darrera, ara mateix podríem ser pares, jajajaja!

- **Shuu:** Jo... volia pa— vull dir, abans, a pla—

- **Nalataia**: Eeeeeen fi, què sopem?!

- **Shuu**: Nala, m'estàs escolta—

- **Nalataia**: I tant! Curry? Visca!

- **Shuu**: QUI HA DIT RES DE CURRY!!!???

- **Nalataia**: Ah, no? Punyeta... i doncs?

- **Shuu**: Però vols fer el favor d'escoltar-me! T'estic intentant demanar perdó però no em fots ni cas! Com fa un moment! Amb allò dels llavis! M'has posat com una moto... i dius que t'estàs cagant! Però tu trobes normals, aquestes coses?! M'has deixat amb la mel als llavis! De pedra, LITERALMENT! I en més d'un aspecte! Un infart! Això és el que m'has provocat! Un IN-FART!

- **Nalataia**: Sssssh, respira, que estàs hiperventilant. Relax, Shuu, relax. Tot té solució... bé, menys els infarts. Els infarts no en tenen. Els infarts maten. En tens un i... puff! Adéu! S'ha acabat. I no són ràpids, que va! Pateixes. I jo no vull que te'n vagis amb aquest mal de gust a la boca. No, no. Així que respira i parlem.

- **Shuu**: PERÒ SI ÉS EL QUE ET PORTO DIENT DES DE QUE HEM ARRIBAT!!

- **Nalataia**: I aleshores, per què crides?

- **Shuu**: PERQUÈ NO M'ESCOLTES!

- **Nalataia**: Hum, jo crec que sí. Estem parlant d'infarts, no?

- **Shuu**: NOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO!! AAAAAAARGH! — i en Shuuichi cau rodó a terra. La Nalataia s'aixeca i s'ajup al seu costat, intentant escoltar el seu batec... però resulta que l'acústica de la planta del peu no és la millor. Alarmada i sorpresa parts iguals, l'arrossega cap a l'habitació i l'estira al llit. Amb molta cura i un amor infinit, li posa una tovallola xopa d'aigua al front i s'asseu a esperar el miracle...

[- **Kireko**: Esto empieza a ser aburrido...

- **Shuu**: No eres tu, qui volia veure-ho!? Doncs ara t'aguantes!

- **Kireko**: A que te pinxo?!]

... .. 1 hora més tard

... un aire humit i calent li frega la galta. I una cascada d'aigua amb lleixiu li cau per la cara. En Shuuichi obre els ulls i veu que està al seu llit. A la seva habitació. La Nalataia l'ha portat fins allà. I ara dorm al seu costat. Amb cura de no despertar-la, en Shuuichi s'incorpora al llit i mira l'hora...

- **Shuu**: Les dues. En fi, serà millor que la fiqui al llit... — agafant-la per sota les aixelles, en Shuuichi aixeca a la Nalataia i la deixa al llit. I es desperta... — Ups, no volí—

- **Nalataia:** Nah, no passa res. Millor?

- **Shuu:** D'aquella manera.

- **Nalataia:** He estat pensant en el que has dit abans.

- **Shuu:** ah sí?

- **Nalataia:** Eeeeeh! No facis aquesta cara! Sí, hi he pensat. I tens raó. Ningú mereix quedar-se a mitges. Dóna'm un segon i—

- **Shuu:** Nala, no volia dir això.

- **Nalataia:** Calla, coi! — *la Nalataia s'asseu a la gatzoneta damunt d'en Shuuichi, que torna a estar molt i molt lluny però que, amb cada carícia de la Nalataia, va tornant més i més ràpid. Amb mans expertes, li descorda la camisa i li treu. L'estira damunt dels coixins i s'inclina damunt seu. En Shuuichi ploraria d'alegria si això no espantés a la Nalataia: ha passat altres vegades i les conseqüències no han estat precisament agradables. Nota com ella s'acomoda en la postura. Com la seva respiració li acaricia la orella i el coll. Un calfred de plaer li passa columna avall. La Nalataia se'l mira i somriu. S'incorpora i li deixa les mans al pit. Prop del cor. TUM-TUM. TUM-TUM. Cada cop més ràpid. Cada cop més fort. I tanca els ulls. Es queda a les fosques. Els sentits restants li diran allò que vol saber. Ensuma la sal del suor a l'aire. Nota la pell de la Nalataia contra la seva. Sent els batecs dels seus cors, com s'expandeixen els pulmons. Assaboreix l'electricitat de l'ambient. Tot es resumeix a aquest moment. A una única espurna. A un únic segon de màxim pla—*

- **Shuu:** AAGH! QUÈ COI FOTS!! — *en Shuuichi mira aterroritzat a la Nalataia, que l'observa amb els braços alçats i formant un puny pel damunt del seu cap.*

- **Nalataia:** Reanimació cardíaca.

- **Shuu:** PER QUÈ?!

- **Nalataia:** Però no t'he dit que no està bé deixar a la gent a mitges?! Estàvem parlant d'infarts. I la reanimació cardíaca s'usa en casos d'infart. Ara que... em sembla que no ho faig bé. Fins on jo sé... Shuu, és normal que al colpejar-te amb totes les meves forces el pit, s'hagi sentit un CREC?!

- **Shuu:** M'HAS TRENCAT DUES COSTELLES, ANIMAL! NO, NO ÉS NORMAL! SURT DEL DAMUNT, CRIATURA DE L'AVERN! FORAAAAA!

- **Nalataia:** No, no, espera. Aquest cop, ho faré bé. A la de una. A la de dues. I a la de tre—

... .. 10 minuts més tard

- Kireko: Esto merece un aplauso! JAJAJAJAJAJAJAJAJAJAJAJA! Oye, oye, si mando este vídeo a Vídeos de Primera, crees que ganaré le primer premio?! JAJAJAJAJAJAJAJAJAJAJAJA!

- **Ulquiorra:** ¡Jo que pensava que sería una porno... JAJAJAJAJAJAJAJA!

- Shuu: I de qui és la culpa?!

- **Shuu:** Però no te n'enfotis, mala pècora!

- **Shuu:** Quasi em mata, crec que hi tinc tot el dret!

- **Ulquiorra:** El vostre vídeo no és l'únic que teníem pendent. Crec.

- **Ulquiorra:** Tu en saps alguna cosa, oi?

- Kireko: Pues a qué esperamos!? Oye, los de arriba, dádle al play!

Video de la Casa de Gran Otaku. Nit 9

... emparada per la foscor, una ombra camina descalça per la casa de GranOtaku, arrossegant al seu pas unes cadenes grosses com botifarres. Però no són les cadenes el que provoquen esgarriances, sinó l'absència de soroll. És tanta la calma, tan profund el silenci, que bé podríem pensar que levita. Però no, que les petjades de fang que deixa al terra són ben reals...

... Seguint el ritme marcat per la seva pròpia ànima, l'ombra avança sempre endavant, només aturant-se a escoltar les respiracions entretallades dels habitants de la casa. Sap on es troba el seu objectiu. Sap que és ell, i només ell, qui no sobreviurà a aquesta nit tancada, fosca. Però també sap que pot haver-hi d'altres; despistats...

- Ambrosio, l'Indigent: I seran meus. Només meus - un crit planyívol atura l'Ambrosio a mig camí. És un lament sufocat, com una paraula que no té temps de sortir de la boca, que busca desesperadament la manera de fer-se sentir però que no té prou forces per seguir endavant. Picat per la curiositat, l'Ambrosio decideix aturar temporalment la seva recerca i es dirigeix cap allà on el so és més clar...

... si per ell fos, tancaria els ulls i no els obriria mai més. Fins i tot després de veure el somriure sorneguer del seu company, de veure'n la malícia als ulls, en Kid encara es preguntava si tot allò havia estat premeditat, si l'Atobe ho havia fet expressament. La resposta era "sí" i en Kid ho sabia, però negar l'evidència feia menys mal que seguir consicent en un món on, fins i tot un sofà, podia ser la teva perdició. Així que tanca els ulls, prem les dents i segueix suportant el dolor. "Demà serà un altre di—

- Kid: AU! Vigila amb les molles, punyeta! Que sóc de pell sensi— AAAAAA~~~~~aaaaah! Oh!

... l'Ambrosio sabia que alguns dels mobles prenen vida pròpia a la nit, però mai hagués pensat que estiguessin tan necessitats de contacte humà. I encara menys un sofà que, principalment, manté contacte amb els culs de tots aquells que se li asseuen al dam— oh, és clar. Silenciosament, l'Ambrosio marxa, donant-los la intimitat necessària a en Kid i al sofà i se'n va a buscar el seu objectiu...

... assegut al llit, en Zoro es pregunta per què dintre està sol a l'habitació. No és que senti gaire estima pels seus companys però... bé, que li hagin deixat tota l'habitació per a ell el fa sospitar. Si s'atrevis a plantar cara, sortiria al menjador i els ho preguntaria directament. Però els sorolls que venen del gimnàs el tenen paralitzat al lloc: grinyols i gemecs, igual que quan aquells tres es queden sols. Mala combinació. Així que li toca esperar a que es faci de dia...

... és un home. Va vestit amb draps i està arrepenjat a la porta. Això és el que en Zoro veu quan alça el cap. Tres segons després, està lligat de mans i peus. Nota com l'home li posa una bena als ulls. I un drap moll a la boca. Ni tan sols pot resisitir-s'hi: la repugnant olor del drap l'ha deixat K.O...

- Ambrosio, l'Indigent: Un trabajo bien hecho empieza siempre por empapar bien un trapo en orines de hiena cirrótica - i carregant en Zoro sobre les espatlles, l'Ambrosio desapareix per un dels múltiples passadissos secrets que amaga la casa...

.....Video de la Casa de GranOtaku Nit 9 Fi

- Kireko: Y esto es todo? En serio? PUES VAYA MIERDA!

- Sebastian: Bé, m'he pres la llibertat d'editar el vídeo i deixar només les parts importants.

- Kireko: Nala, hay que quitarle poderes al chacho. No puede ser que él sepa usar el videochop y yo no!

- Nalataia: Però... no ha passat res més? Res de res?

- Sebastian: Doncs... crec que hi ha hagut una trobada fugaç als banys entre el senyoret Atobe i el senyoret Hibari. Però ha durat poc i—

- Kireko: Jajajaja, no aguantan mucho, no? Jajajaja!

- Atobe: No te confundas! Me he levantado a mear y cuando he salido del baño, ahí estaba él. A esas horas, lo que menos apetece es dar por cu—

- Hiba-chan: PERÒ VOLS FER EL FAVOR DE CALLAR!!

- Atobe: Pardiez! Nos hemos levantado sensibles, eh?

- Hiba-chan: Ni sensibles ni merdes! Sempre xerres més del compte. I prou recargolades són elles sense la nostra ajuda...

- Ouji: Eso, eso, no les des más argumentos para confirmar vuestra no-relación o se terminó la diversión. No hay nada peor que un rumor confirmado para romper con la magia.

- Hitsugaya/Atobe/Hiba-chan: La “què”?

- Ouji: Nada, nada, jovenzuelos. En fin, yo me voy.

- Hitsugaya/Hiba-chan: On?

- Atobe: A la mierda, espero.

- Ouji: Ja ja ja, que agudo. No, tengo algo pendiente con cabeza de sapo. No molestéis si no queréis ser asesinados. He dicho – *aixecant la mà a mode de comiat, l'Ouji entra a la sala del confessionari i desapareix entre les seves ombres, endissant-se en un món que només ell coneix* i—

- Atobe: Puede saberse qué haces, Ouji? – *l'Atobe ha seguit al seu company i se l'ha trobat donant cops de peu a la paret... que no és paret, sinó porta secreta...*

- Ouji: Esta... maldita... puerta... no... se... ABRE! Malditos todos los ángeles y sus alas! Eh! No te quedes ahí parado y ayúdame! – *l'Atobe s'apropa a la porta. Se la mira des de tots els angles possibles i es creua de braços. L'Ouji, que es desespera per moments, no pot deixar de fulminar al seu company qui, aparentment, no sembla fer res més que deixar passar el temps. Però l'Atobe s'ajup. I busca a les palpentes. Quan s'alça, a la mà hi té el pom d'una porta; un pom ben estrany, com una boca a punt per a tancar-se al voltant de la primera mà que li passi per davant...*

- Ouji: Vaya, pero si se había caído! Claro, con razón se mantenía cerrada.

- Atobe: Eres un cenutrio. Anda, déjame a m—

- **Ouji:** Yo de ti, no haria eso... – *però ja és massa tard: l'Atobe ha posat el pom en forma de boca al seu lloc... i l'ha mossegat...*

- **Atobe:** AAAAAAAAAAAAAAGH! Tus muertos! Y para eso te recojo del suelo, maldito desagradecido!!??

- **Ouji:** Te lo avisé.

- **Atobe:** Tarde, como todo cuanto haces! – *però l'Ouji no se l'escolta perquè no hi és. Ha atravesat la porta i s'ha endinssat passadis enllà. L'Atobe intenta seguir-lo però el pom de la porta li atura el pas a queixalades...* – Habrás ganado esta batalla, pero la guerra? Todavía está por ver. Volveré. Y la venganza será terrible! TE VOY A FUNDIR!

... les expressions de sorpresa i incredulitat a plató parlen per elles soles. Que un dels concursants de GranOtaku parli sol no és res de l'altre món, perquè negar-ho. Però que presenti batalla a un pom de porta... potser algú s'hauria de plantejar la necessitat d'instal·lar un gabinet psicològic prmanent a la casa. Just sayin'...

- **Kireko:** Loqueros? En la casa? Y UN HUEVO! Con lo que cobran, lleno yo mi nevera para un m—

- **Nalataia:** Minut? Va, Kireko, que ja són molts anys juntes... res d'augmentar-te ll'assignació mensual per menjar.

- **Kireko:** no me culpes por querer probarlo.

- **Nalataia:** No ho faig.

- **Kireko:** Y yo te lo agradezco.

- **Shuu:** Només com a curiositat; teniu res important a dir o us passareu el que queda de dia donant-vos les gràcies perquè sí?

- **Kireko:** Jopé, pelirrojo, eres muy sosainas. Cómo lo aguantas?

- **Nalataia:** Sap cuinar.

- **Shuu:** Tu millor que jo. Oh, i gràcies pel compliment. Cada cop em proporcionen més motius per fugir corrent.

- **Nalataia:** I què vols que digui, huh? Si TU cuines, JO no. I això em proporciona una bona quantitat de temps lliure per a fer res que, d'altra manera, no tindria. Una mica més de comprensió no estaria malament, saps!!??

- **Shuu:** A sobre que m'explotes com vols... i m'exigeixes comprensió?!

- **Nalataia:** Why not?

- Shuu:

- Kireko: Algún dia vais a tener que contarme a santo de qué estáis juntos, en serio. Pero hasta que ese día lle—

- Shuu: Deixaràs de fotre cullerada cada tres per dos?

- Kireko: —gue, NO ME INTERRUMPAS! Y me meto donde me sale! Decía que, hasta que llegue ese aciago día, yo me voy a desayunar. Eh, los de realización, pinchad la casa! — *i arrasant amb tothom que se li posa pel davant o, simplement, no té prou temps per apartar-se, la Kireko enfila cap a la taula del càtering i comença a engolir menjar. Que aquest menjar sigui la única cosa que els altres membres de l'staff s'enduran a la boca en els pròxims dies, li importa ben poc a jutjar per les fuetades que reparteix als que s'apropen massa a la taula...*

... a la casa de GranOtaku també esmorzen, tot i que a un ritme molt més tranquil i lliure de fuetades que a plató. L'Atobe i en Hibari suquen magdalenes al cafè amb llet. En Hitsugaya intenta fer te gelat sense congelar els seus voltants... però li surt malament i l'Atobe i en Hibari acaben clavats a la cadira, magdalena en mà i la mà a mi metre de la tassa...

- Hitsugaya: Ups, perdó... — *quan per fi els descongelo, fins i tot el cafè s'ha convertit en bombó gelat...*

- Hiba-chan: Un dia més aquí, tancats en contra de la nostra voluntat. Sense poder sortir, sense res a fer. Avorrits, en definitiva.

- Hitsugaya: I poètics, pel que sento.

- Hiba-chan: És molt frustrant no tenir art per expressar-se. Més encara tenir-lo i no poder fer-lo servir.

- Atobe: Te vas a pasar la mañana hablando en clave o sólo hasta que nos hartemos y alguien te arranque las cuerdas vocales?

- Hiba-chan: Intentava donar un punt de vista diferent al matí... però amb aixafaguitarres com vosaltres qualsevol intenta res nou ㄟ_ㄟ

- Atobe: Para que cambiar lo que ya funciona?

- Hiba-chan: Si, em vas dir el mateix fa un parell de nits.

- Atobe: Y tenía razón.

- Hitsugaya: Algun dia m'heu de convidar a les vostres festes nocturnes. Ni que sigui per trencar amb la monotonia...

- Hiba-chan: No t'ho recomano...

- Atobe: Claro, claro... te avisamos para la próxima.

- **Ambrosio, l'Indigent:** Eso he creído entender. Y bien, donde puedo hacer acopio de alimentos? Debo volver cuanto an—

- **Hitsugaya:** Però de quin segle surt, aquest home?

- **Atobe:** De alguno en el que no conocían el jabón de marsella... puag.

- **Ambrosio, l'Indigent:** —tes o la puerta secreta que el Amo Ouji ha abierto de manera temporal se cerrará y tendré que volver por el jardín. Y hay allí una criatura de extraño origen que me miraba muy mal...

- **Hitsugaya:** Una criatura estra—

- **Atobe:** Hitsugaya! No perdamos más el tiempo! Que el bueno de Ambrosio tiene que partir raudo hacía su madriguera... la de Ouji! Ve y tráele lo que pida de la alacena! Venga, apremia!

- **Hiba-chan:** I jo no em puc posar poètic? Quina mena d'injustícia és aquesta!??

- **Atobe:** Una muy gorda. Venga, a faenar!! — *l'Atobe estil "Puente Viejo" es posa a donar ordres als seus companys que, per tal de no senti-lo parlar d'aquesta manera tan estranya, i perquè no entenen una merda del que està dient, li segueixen la corrent...*

... un cop en Hitsugaya queda fora de l'angle de visió de l'Atobe, i mentre en Hibari busca una bossa prou gran com per encabir-hi un mamut, l'Atobe s'apropa dissimuladament a l'Ambrosio qui, per prudència, s'està al mig del menjador, sense tocar res, no sigui que embruti alguna cosa de valor i li facin pagar. Ara que, amb un cop d'ull ràpid, salta a la vista que el més valuós que hi ha a la casa és la malla anti-coloms, feta de diamant pur...

- **Atobe:** Eh, tú! Xst, ven pa'cá! — *i li fa senyes a l'indigent perquè el segueixi fora, on no els pugui escoltar ningú, menys els microfons que hi ha repartits per tot el jardí, les FansHistèriques que encara estan acampades pels voltants, en Sebastian, que fa neteja, la cosa que s'ha mirat malament a l'Ambrosio, l'inspector de seguretat atrapat al cep per a porcs senglars i en Zura, que porta des d'ahir a la nit assegut a la gatzoneta en un racó, prenent apunts sobre el comportament de les papallones. Llàstima que a la casa de GranOtaku no n'hi hagi, de papallones. Vés a saber què investiga...*

- **Ambrosio, l'Indigent:** Si?

- **Atobe:** Quiero que me lleves hasta donde Ouji tiene encerrado a cabeza de sapo. Para una vez que le pasa algo interesante... al igual me lo pierdo!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Verás, no estoy autorizado para lleva—

- **Atobe:** Pues lo harás, aunque sea con la raqueta incrustada en las costillas. Estamos?

- **Ambrosio, l'Indigent:** Bien, yo... bueno, yo podría ser que... ya se sabe, algunas veces, todos nos despistamos y—

- **Atobe:** Tío, se te huele a la legua. No necesitas ser despistado. Con no bañarte basta.

- **Ambrosio, l'Indigent:** Siento mucho que mi olor corporal sea molesto. Pero el Amo Ouji no me permite pisar la ducha, qué culpa tendré yo?

- **Atobe:** Seguro que intenta crear algo en tu micro-ambiente personal...

- **Ambrosio, l'Indigent:** Quién lo supiera... entonces, quedamos en que...

- **Atobe:** Seguiré tu pestilència.

- **Ambrosio, l'Indigent:** Pero solo tú. No quisiera que nadie más supiera del escondi—

- **Hiba-chan:** Tard.

- **Atobe:** MIERDA! Tú no estabas buscando... no sé, algo!

- **Hiba-chan:** Són moltes hores junts, Atobe.

- **Atobe:** Ni que lo di—... oh, está bien! Però ni *mu* a Hitsugaya o nos fastidia la diversión.

- **Hiba-chan:** I per què hauria de fer-ho?

- **Atobe:** Por qué dos son companyia, tres multitud?! Y las muktitudes siempre lo arruinan todo! Igual que aquella vez con Tezuka, que nos pillaron de pleno... y adiós diversión! Esta vez no!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Este jovent está muy falto de carències afectivas...

- **Hiba-chan:** si jo t'expliques... – *i d'aquesta manera, tots tres enfilen cap a la cuina, ignorant per complet el munt de menjar que en Hitsugaya s'afanya a ficar dins la bossa que en Hibari a preparat i s'endinsen al passadís. L'Ambrosio encapçala el grup, seguit de lluny per l'Atobe i en Hibari, que han optat per obstruir-se les vies respiratòries amb ambientadors de llimona per al cotxe. No sembla gaire efectiu: tots dos estan blancs com la cera...*

... a la cuina, en Hitsugaya segueix empaquetant coses...

- **Hitsugaya:** Ei! Creieu que l'Ouji es menjarà aquestes tàperes passades? Encara no entenc qui collons va pensar que algú les faria servir per a la pizza... però si semblen cagallons de rata. Ei, m'esteu escoltant!? Eeeeei! Atobe! Hibari! Nois, que esteu so— *quan aixeca el cap, en Hitsugaya veu que està més sol que la una. I s'emprenya – BUAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!! – en un obrir i tancar d'ulls, cuina i menjador queden soterrats sota una capa de gel que res li ha d'envejar a l'última gran glaciació a la Terra...*

... senten el crit d'en Hitsugaya quan l'Ambrosio obre la porta del bany. Guiats per un terror ancestral, els membres de l'expedició s'empenyen els uns als altres, ningú vol ser l'últim en entrar. Totalment comprensible: jo tampoc voldria que en Hitsugaya em trobés a mig fugir...

- **Atobe:** Con un poco de suerte, se habrá congelado incluso la peste esta que arrastra Ambrosio. Y no nos seguirá.

- **Hiba-chan:** O causarà l'Armageddon per trobar-nos. I després ens obligarà a escoltar-lo recitar

haiku

- **Atobe:** Claro, porqué el Armageddon en si mismo no es un problema, verdad? Enga, Ambrosio, abre la Puerta!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Que solemne ha quedado... – *de sota la camisa, l'Ambrosio en treu una clau, que fa entrar a un pany que hi ha darrera el got on els nois hi tenen els raspalls de dents. Amb un grinyol, el vàter s'obre en dos, deixant a la vista un forat fosc com la gola del llop i pudent com... com l'Ambrosio, de fet...*

- **Atobe:** No mientas, has subido poe aquí, verdad?

- **Ambrosio, l'Indigent:** Ojalá. Este desague, en comparación con el del jardín, huele a rosas...

- **Hiba-chan:** No espereu que entri aquí dins per voluntat pro—

- **Atobe:** Pues patada y pa dentro! – *d'un cop de peu als genolls, l'Atobe envia a en Hibari canonada avall, amb el consegüent crit de fàstic i venjança dolorosa que en Hibari li dedica al seu amic. L'Ambrosio, que és molt seu, declina amablement la propostt de l'Atobe i prefereix llençar-se pel seu compte a l'aventura. Quan tots dos són forat avall, el jove tennista agafa una pastilla de sabó i salta...*

...aviat se n'adona que necessitara molt més que una pastilla de sabó, allà abaix. L'aire pútrid de les cloques repta pel seu cos com una serp ho faria pel terra i li estreny el coll, els pulmons, les venes. L'Atobe nota com perd el sentit, com la consciència l'abandona i els límits del seny es desdibuixen, il·luminant les ombres amb cares horribles...

- **Ambrosio, l'Indigent:** Deberia haberle dicho que aguantara la **respiración**.

- **Hiba-chan:** Que s'aguanti. Això li passa per anar amb presses. I ara, què?

- **Ambrosio, l'Indigent:** Ahora esperamos a que despierte. El submundo al que acabamos de entrar no es un lugar que nos podamos tomar a la ligera. Hay que ir con cuidado y—

- **Atobe:** Me estás pisando el pie, maldito andrajoso!!

- **Hiba-chan:** Bon dia, Bella Durment.

- **Atobe:** Cierra el pico y ayúdame – *amb l'ajut d'en Hibari, l'Atobe es posa de peu i analitza la situació. La caiguda els ha portat fins a una caverna humida i plagada d'humitats que se'ls miren amb ulls injectats en sang; seva o de les seves víctimes és una cosa que l'Atobe no vol saber. Sense parar-se a pensar si fa bé o no, l'Atobe agafa pel canell als seus companys i se'ls endú pel perimer passadís que veu inhabitat. Gran error...*

- Ambrosio, l'Indigent: Pero qué haces, desgraciado?!

- Atobe: Sacarnos de la cueva del psychomoho?!! Pero tú les has visto los ojos!?? Y la sangre!??

- Ambrosio, l'Indigent: Ni eran ojos, ni era sangre! De todo cuanto puedes encontrar por aquí, aquello era lo menos peligroso!

- Atobe: PUES HABERLO DICHO!!

- Ambrosio, l'Indigent: NO ME HAS DADO TIEMPO!!

- Atobe: SERÁ POSIBLE, EL MEDIA CHANCLA ESTE! COMO TE PILLE, TE VAS A ENTERA—

- Hiba-chan: Voleu dir que és sensat cridar d'aquesta manera?

- Ambrosio, l'Indigent: NO! Digo, no, claro que no. Como los topos se enteren que estamos por aquí...

- Hiba-chan: Hi ha talps, per aquí abaix?

- Atobe: Como no va a haberlos? Estamos bajo tierra...

- Ambrosio, l'Indigent: Estos no son unos topos con los que uno quiera toparse.

- Hiba-chan: D'acord que aquest lloc no sigui el Paradís... però tenir por a uns talps és una mica exagerat.

- Ambrosio, l'Indigent: Espero que no tengas que tragarte tus palabras. Y ahora, seguidme. Sin hacer ruido. No queremos despertar al Mal que aquí mora.

- **Atobe:** Ni tampoco alertar a los de la RAE de lo mal que hablas... – *d'una de les moltes butxques amagades dins la jaqueta destrossada de l'Ambrosio, l'Indigent en treu una llanterna que ha viscut èpoques millors i comença a caminar. Sempre cap avall i en línia recta...*

... després de molt voltar i de passar per dotzena vegada per la mateixa pedra marcada amb una cara somrient, en Hibari agafa l'Ambrosio per les solapes de la jaqueta, fent un esforç sobre humà per no vomitar-li a al cara i l'obliga a confesar allò que tots els altres ja sabem...

- **Ambrosio, l'Indigent:** Está bien, confieso! Estoy más perdido que... que

- **Atobe:** Que cabeza de sapo cuando va al baño.

- **Ambrosio, l'Indigent:** Exacto. Me daba verguenza reconocerlo.

- **Hiba-chan:** I per això ens has tingut voltant com subnormals!!??? PER VERGONYA??!!

- **Ambrosio, l'Indigent:** ... lo siento.

- **Atobe:** Y ahora quién grita, huh?

- **Hiba-chan:** Tanca la boca! PARLARÉ TAN ALT COM EM SEMBLI!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Si yo fuera t—

- **Hiba-chan:** Si així fos, no faries aquesta pudor. NI T'HAURIES PERDUT!!

... d'entre les roques, en surten unes criatures peludes i geperudes que miren atentament a en Hibari. L'Atobe les ha vist. L'Ambrosio també. En Hiabri no. Ell està d'esquena i ni les sent apropar-se. Quan se n'adona, ja té els talps al damunt...

- **Hiba-chan:** Podrieu haver avisat!!!??

- **Atobe:** Y que nos relacionen contigo? No, gracias.

... com si fos el jugador estrella del partit, els talps s'enduen en Hibari al seu cau secret carregant-lo sobre les espatlles. Ni els crits, ni els insults, ni les escopinades d'en Hibari semblen tenir l'efecte desitjat en els talps: que el deixin anar. De fet, sembla que els anima encara més...

- **Atobe:** Pues nada, uno menos. Sigamos, Ambrosio.

- **Ambrosio, l'Indigent:** Y vas a dejarlo a su suerte?

- **Atobe:** Suerte, si. De esa va a necesitar mucha – *seguint el camí que s'obre davant seu i deixant enrere els crits d'auxili d'en Hibari, l'Atobe i l'Ambrosio reprenen l'aventura que els portarà fins en Zoro i la seva tortura psicològica, que promet ser èpica; un trastorn com no se n'havien vist fins ara! Els traumes dels vampirs adolescents de moda no seran res en comparació a la que li espera a l'espadatxí de la família!...*

... tot i que ara és ell qui guia la comitiva, l'Atobe té la sensació d'haver passat hores i hores caminant en cercles. Totes les roques són iguals. Totes les humitats els segueixen amb aquella

mirada injectada en sang. Fins i tot aquell punt de llum que no deixa d'enlluernar-lo li sembla el mateix que fa deu minu—

- **Atobe:** LUZ!!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Lleva rato ahí. Debe ser la cantina...

- **Atobe:** Una cantina? Bajo suelo?

- **Ambrosio, l'Indigent:** Bueno, no sólo hay topos, bajo suelo. También mineros. Y los mineros precisan de cantinas para com—

- **Atobe:** Eres un poco lento, sabías? Cuanto hace que te habías dado cuenta de ello?!

- **Ambrosio, l'Indigent:** Darme cuenta es un decir. Ya sabía que estaba ahí. Es donde suelo ir a desyu—

- **Atobe:** PUES HABERLO DICHO ANTES, MAAAARRRRDITO!! – *agafant l'Ambrosio per l'orella, tots dos caminen cap a la llum... fins que els encega i s'han d'aturar a mig camí. Però l'Atobe no es deixa espantar i fent servir l'Ambrosio d'escut, segueix avançant, guiat pels sons i pels crits de dolor de l'Ambrosio qui, lentament, va perdent retina...*

... la caverna on està ubicada la cantina és... petita, prou petita com per dir-ne minúscula. Tan minúscula que si hi entrés una sola persona més, la caverna es replegaria sobre si mateixa i causaria un forat negre que xuclaria tot el subsòl... per això, quan els miners veuen que l'Ambrosio intenta entrar a la caverna acompanyat, pics i pales s'alcen a l'uníson i els apunten...

- **RepresentantDelsMiners:** Comintreis a la cuesva, sus partímos la cabeza pur la mitá! A picotazos!

- **Atobe:** Estamos un poco perdidos y sólo queremos indica— espera! Por qué coño te doy explicaciones?! Quiero pasar y punto!

- **RepresentantDelsMiners:** Tu da un paso má y ti quedá sin pierna! Seguro que la pierna dun niño de papá valun pastisal en el mercao nesgro! Venga, muxaxos, a por el de la peca!! Li vamosenseñá la rabia de los mineros! A por éeeeeeeeeeeel! – *dit això, el grup de miners reprimits alçen l'Ambrosio en braços i l'allunyen de l'escena del crim, perquè ho serà en un obrir i tancar d'ulls...*

... amb l'Ambrosio fora de perill, els miners centren els seus esforços en l'Atobe, que ja té la raqueta en posició d'atac i espera la mínima senyal de moviment per carregar contra els seus adversaris. Però ells també van armats: pics i pales, sobretot pics. De fet, no tenen cap pala. Per no tenir, no tenen ni pics de debò; són pals d'escombra amb raspalls de dent vells units a la punta amb corda d'estendre la roba... tot i així, tot i els pics de pega, fan molta més por que l'Atobe amb una raqueta de fibra de vidre. I en són conscients...

- **Atobe:** Atrás! Alejaos de mi, pordioseros de las cuevas! Fsssh! Fsssh!

- **RepresentantDelsMiners:** Ui, lo que nosa dixo el pijo este! Ni picos ni mierdas... matarlo! MATARLOOOOOOOOOOOOOOO! – *guiats per una rabia visceral, els miners s'avalancen sobre l'Atobe...*

... subjectat de cames i braços, l'Atobe observa horroritzat com un dels miners el despulla amb la mirada i comença a entendre que no en sortirà d'una peça, d'aquesta caverna. El RepresentantDelsMiners li apropa la boca a l'orella i li xiuxiueja molt dolçament...

- **RepresentantDelsMiners:** Niño pijo, tilijo a ti – *amb una sotregada, arrossega l'Atobe a l'interior d'un ring improvisat amb els pics de pega i l'encara a un miner que, més que miner, sembla el Yeti. Però no és blanc, tot i que sí provoca calfreds – El rumor diu que todo nel está propiorsinado. Lolo aguantó comun maxote... anque claro, Lolo sun toro. Nuajiajiajiajiajiajia!*

... a l'altre costat de la caverna, l'Ambrosio demana una cervesa freda i un entrepà de calamars a la cambrera i s'asseu a contemplar l'espectacle. La noia, que està perdudament enamorada de l'Ambrosio, es tira pel damunt la beguda quasi glaçada en un intent desesperat per atraure l'atenció d'aquest... però només aconseguix que el seu cap la fumini amb la mirada i li descompti la cervesa del sou. Ja en van 32, aquest mes...

... era evident que passaria alguna cosa així. L'Ambrosio ja s'ho temia; al cap i a la fi, aquesta colla de miners era dura de pelar i no els agradaven gens els intrusos. A ell li va cosatr horrors, que l'acceptessin. I més encara li va costar desempallegar-se del braç immens d'en Fluffy, el miner yeti, que no va deixar d'abraçar-lo en cap moment durant la primera nit. Tots els nous passaven per les mans expertes d'en Fluffy abans d'entrar a formar part de la banda. Fins i tot el cap: a ell el van haver de lligar a una roca gegant perquè no deixava de cridar que els mataria a tots. I més concretament, als qui havien esgotat les reserves de vaselina. Segons els rumors, fins i tot en Fluffy va plorar: aquell home era corrosiu. L'Ambrosio només podia desitjar-li a l'Atobe que perdés la consciència abans que comences tot...

... i lluny de tot aquest caos, en un racó de l'Univers on no hi arriba el Mal, les estrelles segueixen brillant...

- **Tsuna:** Espera, espera, què els passarà? Què els hi volen fer!!!???

- **Kondō:** El món dels adults és un jardí que no tothom té la oportunitat de conèixer! Algun dia

ho entendràs, jove! Jajajajaja!

- **Nami:** Tu tampoc hi has estat, eh que no?

- **Kondō:** Jajajajaja... no ;___; NOOOOOOOO! No hi he estat... i no hi aniré mai! Ningú m'hi voldrà portar! Jo també vull conèixer el jardí de les delícies de l'edat adulta!

- **Bō-Bobo:** Ju, s'ha de ser tot un home, per poder entrar-hi. Un mindundi com tu ho té difícil!

- **Tennosuke:** Difícil, molt difícil.

- **Bō-Bobo:** Però jo et puc ajudar!

- **Tennosuke:** Pot, po—espera, POTS!?? I PER QUÈ NO M'HO HAVIES DIT ABANS!?? JO TAMBÉ HI VULL ANAR!!

- **Bō-Bobo:** Doncs seguiu la meva estel·la! Jo us guiaré al Paradís!

- **Tennosuke/ Kondō:** SÍ, MESTRE!!

- **Bō-Bobo:** Primer de tot... feu-me un PE-TÓ~~~~~chu!

- **Tennosuke/Kondō:** AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAGH!!

- **Bō-Bobo:** No sigueu tímids, NO-IS~~~~~!

- **Nami:** Encara no entenc perquè fan aquestes coses...

- **Hiei:** Ni tu ni ningú.

- **Luffy:** Jijijijijiji, espero que ens tornin en Zoro d'una peça, jajajajaja!

- **Kraft:** No cuentas con ello. Por cierto, no falta gente, por aquí?

- **Luffy:** Oh, és veritat! Falta aquell que anava amb la nena... i les germanes.

- **Nami:** QUÈ!?? M'han abandonat!! Seran traïdores...

- **Luffy:** Jajajajajaja! Ara ets l'única noia, Nami.

- **Matsumoto:** I jo, que no compte o què?!

- **Soul:** No se't veu, darrera d'aquesta pitrera, noia.

- **Matsumoto:** Uh-huh. Potser me n'hauria de desfer...

- **Kondō/Bō-Bobo/Tennosuke/Soul:** NOOO!

- **Matsumoto:** Nya~~~~~a! Mira que sou trapelles.

... res més en van saber, d'ell, els miners. Va ser una gran pèrdua per a tots. Tots ells tenien la seva pròpia història, amb en Fluffy. Havia estat mentor i amic. La seva desaparició va marcar el principi de la fi dels miners. Però això és una altra història, que no ve al cas, ara mateix. El que sí ens interessa és la integritat que l'Atobe ha demostrat... integritat que, sense dubte, serà recompensada...

- **Atobe:** Bueno, pues yo ya he terminado con lo mío. Y Hibari?

- **Ambrosio, l' Indigent:** Todavía tienes ganas de juerga?

- **Atobe:** Me queda fuelle para rato... pero no, gracias. Y bien, hacia donde?

- **Ambrosio, l' Indigent:** Sigues sin querer intervenir en el asunto Hibari, entonces?

- **Atobe:** Qué asunto ni que perro decapitado?! Quién se aleja del grupo tiene que espavilarse por su cuenta. Que le den morcilla – *sense donar peu a rèpilca, l'Atobe agafa el trencant més pròxim i es posa en marxa. L'Ambrosio ha de córrer per poder seguir-li el ritme...*

- **Ambrosio, l'Indigent:** Si todo lo hace con el mismo ímpetu, algún día morirá apuñalado por sus subordinados...

... lluny d'allà, a quilòmetres sota terra, l'èpic enfortament entre en Hibari i els talps de les mines continua. Pel moment, sembla que en Hibari està entre l'espasa i la paret: a cada nou passadís que agafa, desenes... centenars de talps, surten en bandada darrere seu, llançant-li pedres esmolades com fulles d'afeitar i dards infestats de puces. El recompte de dianes fins ara, obligarà en Hibari a passar unes quantes hores sota l'aigua quan torni a casa, si torna. Abans però, pensa trobar l'Atobe i aclarir un parell de punts sobre la seva relació on, pel que sembla, la col·laboració és unilateral...

... aprofitant la ceguera dels talps, en Hibari escala una de les parets i, estirant la mà, agafa una pedra, que llença fosc enllà. Com si fossin una sola criatura, els talps giren els caps cap al so i mostren les dents: unes dents petites i afilades, perfectes per a trinxar, esquerdar, esquarterar i esbocinar la carn tova i sucosa d'un humà. Movent-se a una velocitat que hauria d'estar prohibida per la Direcció General de Trànsit, els talps arriben al lloc on ha caigut la pedra i la rodejen. L'un darrere l'altre, i servint-se de les seves temibles dents, els talps claven mossegades a la roca fins que no en queda res més que polsim...

... tot i que ha estat una oportunitat d'or, en Hibari ha estat incapaç de moure's del lloc: el terror l'ha paralytitzat quan ha vist què li han fet els talps a la pedra. Només pensar que aquella roca inerta podria haver estat ell, fa que s'estremeixi des de la punta dels peus fins als cabells. Aviat sent com els talps tornen al lloc on s'amaga. I no semblen contents; per molt cecs que estiguin, és evident que saben quina és la diferència entre una pedra de mala qualitat i un tros de carn...

- **Hiba-chan:** A la merda... BANZAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! – *amb els tonfaa fent-li d'escut, en Hibari salta cap a la multitud enfurismada de talps i comença a repartir puntades de peu mentre evita les mossegades que, per poc, no li arranquen braços i cames simultàniament. En pocs segons, en Hibari es veu rodejat per centenars de talps; miri on miri, només veu gepes peludes. El so escanyat de les dents d'aquestes criatures posa els pèls de punta a en Hibari però, contràriament al que vol el seu cos, la mirada determinada d'en Hibari indica que el dia no acaba aquí. Aprofitant l'avantatge que suposa ser la criatura viva més alta en un radi de diversos centenars de quilòmetres, en Hibari localitza un passadís buit de talps i s'hi llança de cap. Quan està a punt d'arribar-hi, provoca una esllavissada amb els seus tonfaa, segellant l'entrada al túnel i deixant-lo tot sol, a les fosques...*

- Hiba-chan: I ara, busquem el mal parit de l'Atobe.

... mentrestant, a la casa de GranOtaku, en Hitsugaya segueix congelant tot allò que troba i fent una llista mental de les mil i una maneres de morir que li esperen a l'Atobe i en Hibari...

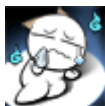
- Hitsugaya: Com gosen deixar-me tirat? Què es pensen que sóc, un mocador d'un sol ús?! Quan tornin, convertiré les seves vides en un infern! Ni els plors ni les súpliques faran vaci·lar la meua mà. Les voy a dar la del pul—

- Kid: Hitsugaya?

- Hitsugaya: QUEEEEEEEEEEEÈ??!!

- Kid: És que... jo... si tu poguessis ajuda—

- Hitsugaya: QUÈ COLLONS VOLS, CÀSUM TOT?!!

- Kid: no em cridis... si us plau... ;_;

- Hitsugaya: QUÈ VOLS?

- Kid: Tinc el culet una mica irritat i pensava que po—

- Hitsugaya: Ni – de – conya.

- Kid: Però pica mooooolt!! SI US PLAAAAAAAAAAAAAAU!

- Hitsugaya: No. Ja sabies a què t'exposaves quan vas accedir a anar-te'n amb ell.

- Kid: No ho sabia! L'Atobe em va enganyar!!!!

- Hitsugaya: Vaja.

- Kid: Com que "Vaja"??!! No tens ni gota d'humanitat! Gens ni mica!! Ets un ca—

- Hitsugaya: Una paraula més i et quedes sense capl, ENTESOS?! – en Hitsugaya ha agafat en Kid pel coll de la camisa i se'l mira de ben a prop, prou a prop com perquè l'alè gelat de la zanpakuto d'en Hitsugaya glaci els pèls del nas d'en Kid. I esperonat per les paraules del seu company, el petit Shinigami surt al jardí i se'n va cap al seu racó de plorar: allà, com a mínim, ningú l'amenaça de mort...

... a la gatzoneta al seu racó, en Kid es mira l'herba que té sota els peus i sospira; sembla que les llàgrimes se li han assecat als ulls i no volen sortir... però en té tantes ganes. Cada dia és un malson i l'únic consol que li queda és plorar com una nena petita en aquest racó del jardí i avui, avui que desitja més que res abandonar-se al plor, les llàgrimes no cauen. Quina tortura...

... *aaaaaa*
TTTTTID ...

... sobresaltat per la veu que el crida, en Kid cau de cul a terra, damunt d'una pedra esmolada que, de manera precisa, se li enfonsa per la zona zero. Cridant de dolor, i tant o més espantat que en Shuuichi quan la Nalataia cuina, en Kid s'incorpora de cop i, de l'embranchida, deixa una bonica marca en forma de cara al mur que té al davant. Després de tant escàndol, no està segur d'haver sentit res; potser ha estat la seva imaginació, que li ha fet una mala jugada. No seria la primera vegada. Haurà estat en Hitsugaya, que s'ha aixecat amb ganes de turmentarlo... però no. El sent un altre cop; el seu nom...

... ^{oooooooo} **KIIIIIIID** ...

... no s'ha espantat. Només ha tremolat una mica. Estava previngut; sabia que podia passar. Ara que l'ha pogut escoltar bé, en Kid detecta certa brusquetat en la manera de parlar de la misteriosa veu, com de fulles seques arrossegades pel vent a la platja. És un so primitiu. I llòbrec. Molt tètric...

... ^{oooooooo} **KIIIIIIIIIIIIIIIIIIII**—**COF COF, PERDÓN, SE ME HA ATRAGANTADO UN GUSANO. ESTOS MALDITOS BICHOS SE METEN POR EL PRIMER AGUJERO QUE PILLAN Y...** ^{oooooooooooooooo} **KIIIIIIIIIIIIIIIIIIII** ...

- Kid: Si vols parlar amb mi, fes-ho... PERÒ DEIXA DE DIR EL MEU NOM D'AQUESTA MANERA! Em fas venir dentera...

... **CLARO, PERDONA. ES LA COSTUMBRE. KID, CONTACTO CONTIGO PORQUE TÚ ERES DE MI MISMA CONDICIÓN. LOS DOS SOMOS DIOSAS CAÍDOS EN DESGRACIA, VENIDOS A MENOS POR ACCIÓN DEL HOMBRE. SUS TRETAS Y ARDIDES HAN SIDO NUESTRA PERIDICIÓN, OBLIGÁNDONOS A PERMANECER EN ESTE INHÓSPITO MUNDO, ABANDONADOS A NUESTRA SUERTE. HACEMOS TODO CUANTO ESTÁ EN NUESTRAS MANOS PARA SOBREVIVIR. SE POR LO QUE HAS**

PASADO ESTA NOCHE; CONOZCO TU LLANTO MEJOR QUE
NA— PERO NO LLORES! ...

... les paraules desconsoladores sorgides de la nit han estat massa per a la ja-de-per-si ferida ànima d'en Kid i l'han enfonsat encara més en el fang de la vergonya. La poca confiança que tenia acaba d'evaporar-se davant dels seus ulls, deixant-lo desconcertat, descoratjat...

- Kid: Sóc una merda... no, què dic! Ni arribo ni a cagalló! Merdaseca em defineix molt millor. Sóc tan insignificant, tan inútil que ni per a llançar a les escombreries serveixo. Només volatilitzant-me, desapareixent podria compensar la meua buida existència. Tens raó, veu sense cos, no sóc res ni ningú. Ara mateix desapareixeré per sempre i així podrà la humanitat seguir vivint, sense molèsties, sense mal de caps. Que el no-res se m'endugui... – dit això, en Kid es deixa caure d'esquena cap a la pedra esmolada que té als peus...

... però la veu no el necessita mort. De darrere d'un arbre, uns tentacles pudents i llefiscoso, brillants de greix, aturen la caiguda d'en Kid i l'asseuen a terra. Sorprés, en Kid obre els ulls... per tancar-los ràpidament altra vegada...

... no pot ser real. Allò que ha vist no existeix. És mentida. La seva ment, commocionada per la revelació de la veu, ha vist allò que volia veure: la desesperació en carn i ossos... encara que ossos és un dir. I carn... si allò era carn, en Kid es passaria al vegetarianisme enseguida que tornés a la casa. Ah, no, que li tocava morir. Llàstima, li feia il·lusió ser l'únic vegetarià convençut de tota la casa. Potser en una altra vida...

... TENGO UNA MISIÓN PARA TI, KID. PARA LOS DOS.
PODEMOS SER UNO. PODEMOS SER UNO Y ACABAR CON
ESTE REINO DEL TERROR. CORTAR DE RAÍZ LAS CADENAS
QUE NOS MANTIENEN PRISIONEROS EN ESTA REALIDAD.
SÓLO DE— KID, EL CRUCIFIXO NO TE SERVIRÁ DE NADA...

- Kid: Fuig, dimoni! Fsssh! Fsssh!

... NO SOY DEMONIO ALGUNO. SOY UN DIOS. UN DIOS
ORGULLOSO Y TEMIBLE. UN DIOS SABIO Y VENERABLE. UN
DIO—

- Kid: ETS UNA PUTA POTA MAL VOMITADA!!!

... NO, KID, ESCUCHA. NO SOY LO QUE APARENTO. HAY MÁS EN MÍ DE LO QUE PUEDAS LLEGAR A IMAGINAR ♡—

- Kid: Lalalalalala! No t'escolto... NO T'ESCOLTOOOOOO! LALLaaLalalaLLAAAlaLaLaLAAajajaja!
Jia jia! Jia jia jia jia jia!

... intentant fent-se sentir pel damunt dels crits d'en Kid, que dona voltes sobre ell mateix i es tapa les orelles amb les mans, la massa poc definida que s'autonomena Déu, explica el seu pla de dominació de la casa amb tot luxe de detalls...

... LO ÚNICO QUE DEBEMOS HACER ES QUE SUFRAN, TANTO COMO LO HEMOS HECHO NOSOTROS MISMOS. SÓLO EL DOLOR ♡ EL SUPRIMINETO SERVIRÁN DE ESCARMIENTO A NUESTROS TORTURADORES. ♡ CUANDO SUPLIQUEN PERDÓN, CUANDO SUS PROPIAS VIDAS SE VUELVAN TAN PESADAS QUE NO PUEDAN CARGAR CON ELLAS, SÓLO ENTONCES, CONOCERÁN EL SABOR DE LA COMPASIÓN. ♡ SERÁN NUESTROS, NUESTROS! ...

- Kid: Quina merda de pla és, aquest?

... NO, ES BUENO, KID, MUY BUENO. UN DIOS RABIOSO ♡ UN DIOS DESTRUCTIVO: UNA COMBINACIÓN COMO NUNCA ANTES SE HABÍA VISTO. PRONTO PODREMOS VER LOS RESULTADOS DE NUESTRA VENGA—

- Kid: Espera, espera. Un Déu destructiu... on? És evident que el rabiós ets tu, salta a la vista. Però, destructiu?

... **TÚ**...

- Kid: Jo?

... **TÚ**...

- Kid: J-jo?...

... **TÚ**...

- Kid: Veuràs, per molts cops que ho dig—

... **TÚ!**...

... al voltant del Déu s'hi acumula electricitat, guspises de foc blau que s'apropen amenaçadores cap en Kid i no el deixen pensar amb claredat. Guspises de foc blau que li pugen per les cames i el fan retrocedir del Déu, allunyant-se'n cada cop més. Guspises de foc blau que li xiuxiuegen a l'oïda que el Dia del Judici Final està pròxim. Guspises de foc blau que se'l miren amb ulls buits d'expressió. Guspises de foc blau que es dissipen, deixant un regust amarg sobre la seva pell...

... i en Kid corre. Corre com mai abans ho havia fet. Fuig d'aquell lloc maleït. I no hi pensa tornar, no mentre li quedi voluntat...

- Hitsugaya: Eh? Un Déu que què? Kid, ha arribat el moment que tu i jo parlem d'home a home. Ja ets prou gran per entendre que els déus malvats, el diable i totes aquestes pollades sobre les encarnacions del mal no són reals, no existeixen. És una excusa; una excusa que ens donem a nosaltres mateixos per no enfrontar-nos a les nostres pors, als nostres reptes. Així que, ara mateix, tornaràs allà i plantaràs cara a tot allò que t'atemoritza. I li diràs, ben fort, "No et tinc por". I tornaràs.

- Kid: P-però... és rea—

- Hitsugaya: Kid! Que t'he dit, sobre les mentides? Vés allà i digues ben fort "No et tinc por", que jo pugui sentir-ho. I tornes. Mentre, prepararé xocolata calenta.

- Kid: P-per—

- Hitsugaya: ARA!

... voluntat? Què és, això? Es menja?...

- Kid: En Hitsugaya m'ha dit que no ets real. Així que, som-hi... ejem... NO ET TINC POR!

... PUES DEBERÍAS...

... si abans havia invocat guspires, ara el Déu fa sortir de la Terra tot un exèrcit de cadàvers ansiosos per menjar cervells. Els cossos resten a l'espera, pacientment, mentre el seu Déu, el seu senyor, decideix què fer amb ells... però aquella olor tan dolça, tan desitjable els atrau com mosques...

... quan el primer dels cadàvers salta damunt d'en Kid, el pobre noi ja fa estona que s'ha quedat paralitzat al lloc. No és fins que nota les seves corcades dents damunt la seva pell de gallina que reacciona, esberlant-li el cap d'un cop de puny a la temple. Els altres cossos es posen a gemegar però sembla que la Cosa els té controlats...

... AHORA YA SABES DE LO QUE SON CAPACES. ÚNETE A MÍ Y NO TENDRÁS QUE SUFRIR MÍ IRA. ÚNETE A LOS GANADORES, KID, NO SEAS TONTO...

- Kid: N-n-no et t-ti-ti-ti-tinc p-p-p-p-p—... kyaaaaaaaaaaaaa!!! – i creua el jardí en temps record...

- Hitsugaya: Ah! Veus, com no era tan dif— Kid? – tremolant com una fulla, el jove Déu de la Mort s'asseu al sofà, ignorant per complet les insinuacions d'aquest, i es balanceja endavant i enrere, com posseït per una música que només ell pot escoltar. En Hitsugaya el deixa fer; mentre estigui entretingut, no el molestarà. Ara que, aquest color com a verdós que té a la galta...

- Hitsugaya: Em sembla que ja seria hora de canviar els llums del menjador.

... a plató, i ara que la gana de la Kireko ja ha estat sadollada, presentadors i col·laboradors es posen al dia sobre els fets gràcies al resum ultra-concentrat que els fa en Sebastian...

- Sebastian: I així estan les coses, joves mestresses.

- Kireko: O sea, que es verdad, no comes!

- Sebastian: No ho necessito. M'alimento de l'energia del pacte. I quan aquest acabi, de les ànimes que em van ser promeses.

- Kireko: Claro, claro, los cámaras serán todos tuyos, sin restricciones.

- Nalataia: Em sembla increïble el que li ha passat a l'Atobe. I jo m'ho he perdut!

- Kireko: Como te gusta regodearte en el sufrimiento ajeno, jodía.

- Shuu: Mira qui parla.

- Kireko: Quién?

- Shuu: Qui, què?

- Kireko: Has dicho “Mira qui parla”. Y yo te pregunto, quién habla?

- Shuu: Sí, ja. Saps què? Millor recapitulem, entesos? A veure... sabem què fan en Kid i en Hitsugaya i—

- Nalataia: Sabem què fa en Hitsugaya. Dir que en Kid fa alguna cosa és mentir moltíssim a l’audiència.

- Ulquiorra: No seria la primera vegada.

- Kireko: Ni la última, pero eso no le importa a nadie.

- Shuu: ... i l’Ouji està ocupat amb en Zoro.

- Kireko: A saber qué guarrerías estarán haciendo esos dos, puag.

- Nalataia: A mi em canvies l’Ouji per l’Atobe i m’hi apunto... if you know what I mean

- Kireko: Habla bien, QUE NO TE ENTIENDO!!!

- Nalataia: Apa, una altra que es queixa del meu perfecte accent anglès. Bah. En Hiba-chan i l’Atobe encara segueixen sota terra?

- Kireko: Se dice “dentro del armario”.

- Nalataia: No estava preguntant això peeeeeeeeerò me serve igual. Aleshores, si dos més dos són quatre i el Sol surt per l’est... què fa, en Zura?

- Ulquiorra: I què hi té a veure, que el Sol surti per l’est amb el que faci el nou?

- Nalataia: Res, però volia demostrar que sóc llesta.

- Kireko: Eso lo sabe todo el mundo. Va, tia lista! Dime; de qué color son mis bragas?

- Nalataia: Hoy no llevas bragas!

- Kireko: CORRECTÍSIMO! – *tots a una, tant els col·laboradors, com en Sebastian, com tots aquells que estan asseguts allà on la Kireko havia deixat reposar el seu cul, s’aixequen d’un salt i miren a la presentadora amb expressió de fàstic absolut...* – Qué?! Nunca habéis oído eso de “Domingos y domingos libres”? Bueno, pues yo tengo cuatro, de esas.

- Nalataia: Jajajajaja! Potser jo també m’hauria de plantejar deixar lliures a les col·legues, jajajaja.

- Shuu: No. Mai.

- Kireko: Pero déjala! Que haga lo que le salga con su trasero!

- Shuu: No mentre jo pugui evitar-ho!

- Kireko: Pues espabila, que ya corre hacia el baño.

- Shuu: AAAAGH! Nalaaaaaaaaaaaa! Quieta! Nooooooooooooo!!

- Ulquiorra: Aleshores, a ningú li importa què està fent en Zura, no? Llàstima, jo ho trobo força fascinant. Les necessitats humanes més bàsiques sempre han estat la meva perdició.

- Sebastian: No era el cor, la vostra perdició?

- Ulquiorra: Nah, és una distracció desCORcertant.

- Sebastian: Teniu un humor ben encisaCOR, juju.

- Ulquiorra: Que potser intentes CORplaure'm?

- Sebastian: I ara! Només expressava el meu aCORd amb la seva CORiosa manera de parlar.

- Ulquiorra: Si tothom fos tan CORprensiu com tu...

- Sebastian: N'hi hauria prou enCORatjant els seus seguidors. Segur que en té a CORtenars.

- Ulquiorra: Jo no n'estaria tan CORvençut. De fe—

- Kireko: VALE YA! TANTO "COR" AQUÍ "COR" ALLÁ! ME TENÉIS HASTA EL COR—MOÑO, HASTA EL MOÑO!

- Nalataia: Ja, segur que estaves pensant en un monyo

- Kireko: En lo que me de la gana, pienso! Y ya basta de reírse. Te pinxo, eh!!! Y bien, te has quitado ya las bragas?

- Nalataia: Que va, en Shuu no m'ha deixat ;___;

- Kireko: Es un puto aguafiestas, eso es lo que es! Mendrugo!

- Shuu: Anar sense calces no és civilitzat!

- Kireko: Nos ha jodido!! Acaso es civilizado nada de lo que hacemos aquí, payaso?!!

- Shuu: Doncs mira, ara que ho comentes, crec que podríem fer uns canv—

- Kireko/Nalataia: OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOUT! – en Shuuichi surt disparat cap al sostre gràcies al ressort del seient que les presentadores van fer instal·lar un dia que els altres no estaven atents. De l'impuls, el col·laborador travessa la paret i hi queda enganxat pel cap, deixant les cames penjant, flàccides com gelatina. Pels espasmes, podem deduir que s'està

cagant en Déu i en la mare que el va parir. Però no sembla pas que les blasfèmies d'en Shuuichi importin el més mínim: les presentadores i els col·laboradors que encara queden d'una peça s'han girat d'esquena a en Shuuichi i miren atentament la pantalla. Es veu el jardí de la casa de GranOtaku i, al fons, en Zura...

- **Zura:** Buff! Buuuuuuuuuuuuff! Ja pensava que explotaria! Però que bé que es queda un després de descarregar. Llàstima que l'Elizabeth no sigui aquí, aquesta pixada és fantàstica! Increïble! De les millors que he fet mai. Sí, avui serà un dia memorable, jajajajaja! – *amb un hipnòtic moviment de malucs, en Zura s'apuja la cremallera i, amb les mans a la cintura, contempla el matí que s'esten davant seu...*

... tararejant una cançoneta i saludant a tots els animalons que troba pel seu camí, el concursant més nou de la casa fa la seva entrada triomfal al menjador, travessant la porta de vidre d'una revolada i arrancant la porta de les frontisses...

- **Zura:** Jajajaja, bon dia, amics! Què tal us va aquesta radiant matí? Ja heu vist el cel blau infinit que ens abraça i ens gronxa en la seva perpètua extensió?! Heu provat el gust del vent que ens frega els sentits i eleva cap als confins de l'univers la nostra ànima?! Sentiu com la vida ens crida i ens anima a jugar al seu costa—

- **Hitsugaya:** I tu? Has provat el tall d'aquest ganivet acabat d'afilar?

- **Zura:** Eeeeh, això no és un ganive—

- **Hitsugaya:** És el que a mi em doni la gana que sigui! L'has provat, eh? L'HAS PROVAT, CÀSUM LA PUTA!?

- **Zura:** N-no però... saps què? El cel, el vent, totes aquestes collonades estan sobrevalorades, ja ja... ja ja ja ja. Jajajajajajajaja! – *l'ambient no és el millor i en Zura acaba de comprovar que la més petita de les guspies faria saltar la casa pels aires, així que molt lentament, se'n va cap a l'habitació, sense cridar l'atenció, que en Hitsugaya encara li dona corda a la serra...*

... assegut al llit, pensa què pot fer perquè els seus companys se sentin millor. És evident que hi ha alguna cosa que els molesta, però què? Haver estat escollits per entrar a la casa? No, impossible, però si és un regal del Cel! Tots els seus coneguts es van posar verds d'enveja quan li va arribar la carta amb antrax que el convocava a GranOtaku! Serien les llums de Nadal que havia posat al voltant del seu llit per mantenir les ombres de la nit allunyades d'ell? O la gravació amb els crits de les mones udoladores que sonava a tot hora, dia i nit, per evitar que les criatures de les tenebres poguessin entrar a l'habitació sense perdre el sentit en el procés? Totes eren mesures de seguretat més que justificades, això segur, però...

- **Zura:** Serà el repel·lent per a mosquits mutants extraterrestres? – *de sota el matalàs, en Zura treu un saquet, no més gran que el palmell de la mà d'un nadó i l'obre. Els pocs éssers vius que habiten normalment l'habitació, surten cames ajudeu-me, deixant darrera seu un rastre visible de defecacions diverses, dispersant-se pel passadís i buscant un nou lloc per colonitzar, prou*

lluny de l'habitació com per no haver de tractar mai més amb una cosa tan abomniable com la que en Zura tenia sota el llit...

... de dins del saquet, en Zura treu una cosa de forma poc definida i d'aspecte insalubre, ALTAMENT insalubre i s'ho mira...

... i s'ho menja...

... i tot al voltant d'en Zura es torna negre com la nit...

... ..

- Zura: Mmmh? I tota aquesta llum? Ja és de dia? – *si bé una persona normal s'estranyaria de despertar-se en un bassal de fluids corporals diversos, en Zura està més preocupat per la llum que li molesta als ulls. Cal aclarir que aquesta suposada "llum" no existeix: la nit que han passat amb els de l'staff no només els ha ferit l'orgull, sinó que també els ha deixat sense bombetes, ja que a un dels okupes li ha donat per posar-se a llegir i en Hibari, en un atac d'ansietat de manual, ha rebentat a mossegades les bombetes. Per tant, no sabem de quina llum parla en Zura... però li molesta, això ho tenim molt clar...*

... encegat per la llum de la seva ment, en Zura surt de l'habitació donant-se cops amb totes les parets que s'interposen en el seu camí que, malauradament pels peons de GranOtaku, són totes. Avança pel passadís pràcticament a cegues, bufetejant l'aire davant seu i cridant absurditats sobre elefants assassins de magdalenes...

- Zura: NOOOOO!! Deixa-la estar! Encara es pot menjar, no la llencis a les escombreries! Encara pot alimentar a algú! NOOOOOO! A mi no! No em segueixis, assassí de magdalenes! Kyaaaaaa!! Ajudeu-meeeeeeeeeeeeeeeeeee!! Em vol matar!! Em vol mataaaaaaaar! – *quan arriba al menjador, en Hitsugaya ja té en Hyōrinmaru a mà, preparat per defensar la seva vida a qualsevol preu... però només apareix en Zura, que de l'embranchida, travessa l'única finestra que encara quedava sencera al menjador. En Kid aixeca el cap i enfoca la mirada... però el tel verd que li cobreix el cap li dificulta massa la visió i segur que l'esforç no val la pena; s'està millor descansant tranquil·lament, escoltant les veus que l'arroseguen cap a un lloc molt fosc...*

- Hitsugaya: Maleïts cabrons, mira quin marró m'han deixat! Quan tornin, me'ls penso menjar amb patates! – *fora, en Zura segueix cridant com si l'estiguessin escorxant viu... – I tu, VOLS DEIXAR DE CRIDAR, COLLONS!!*

... però en Zura no sent el seu company, les úniques paraules que arriben al seu cervell li diuen que l'elefant el persegueix, que s'ha d'amagar. No li cosat gaire trobar el racó secret d'en Kid, el lloc on més llàgrimes s'han vessat de tota la casa. Allà, en Zura s'arrauleix, amb l'esquena contra la paret i resa perquè no el trobin. Aviat però, la natura comença a fer de les seves...

- Zura: Vaja, ara m'estic cagant... quin moment més inoportú! Si deixo que les meves ganes de desfer-me d'aquest pes mort que porto a dins em vencin, l'elefant em trobarà... amb aquella trompa tan gran que té, m'ensumarà a anys llum!! M'haig d'aguantar, m'haig d'aguantar, m'haig d'a— no puc! No puc! AAAAAIIIIII, QUE EM CAGO!! EM CAGOOOOOO!! EM CA—

espera, que aquí no em veurà ningú, no? – *llençant mirades furtives al seu voltant, en Zura s'abaixa els pantalons i es concentra en lliurar al seu cos de la pressió que aquella presència estranya li causa. A mesura que passen els segons, en Zura es va posant més i més vermell. I sua, sua moltíssim però ja res l'aturarà; està disposat a invertir el temps que faci falta per*

acabar amb el que ha començat – VAAAAAAAAA, SUUUUUUUURT! MMMMMMMH!

PUEDE SABERSE QUÉ COÑO HACES, ÍMPIA CRIATURA?!

- **Zura:** CACA! ESTIC FENT CACA! PERÒ NO SU—AAAAAAAAAAAAAAAAAH! QUIN MAL!! Em surt sang, eh? EM SURT SANG!! MIRA-HO, MIRAAAAAAAAAAAAAAAAA-HO!!

ME IMPORTA UN PITO! VETE A CAGAR A OTRO SITIO!

- **Zura:** M'està perseguint un elefant assassí de magdalenes! No tinc altre lloc on anar! DEIXA'M CAGAR EN PAU!

ME ESTÁS CAGANDO ENCIMA, MISERABLE! DESAPARECE DE MIS DOMINIOS O TE FULMINARÉ!!

- **Zura:** JA... QUASI... OOOOOOOOOOOOH! Apa, doncs, fet! Jajajajajaja!

- **Hitsugaya:** Zura, es pot saber què dia— oooh, déu meu! Què és aquesta pudor?! Però què has menjat? Estàs podrit, PODRIT! Va, tira cap a dins, que en Kid està molt i estrany i no deixa d'intentar mossegar-me.

- **Zura:** Però l'elefa—

- **Hitsugaya:** QUE PASSIS CAP A DINS, CÀSUM TOT!!

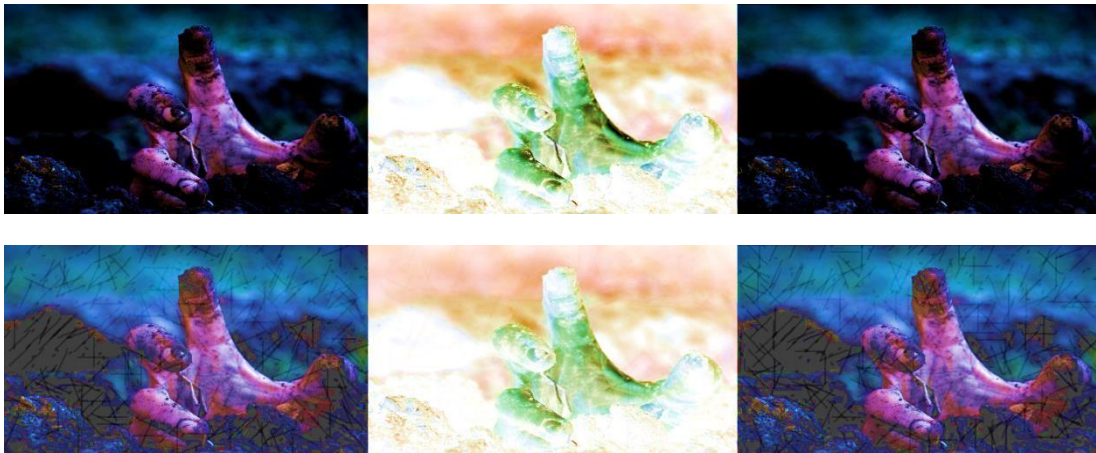

- **Zura:** Haaaaaaai! - *més lleuger i màgicament, molt menys preocupat per le'elfant assassí, en Zura se'n torna a la casa trotant alegrement darrera en Hitsugaya, narrant-li com les seves deposicions intentaven, per tots els medis, impedir-li alliberar-les del seu cos i com d'orgullós n'està d'haver vençut la temptació de retenir-les més temps. Però a en Hitsugaya li importa ben poc i l'estaborneix d'un cop de puny. Agafant-lo pel peu, l'entra a la casa i el llença damunt d'en Kid, que agafa al seu company i comença a mossegar-lo per tot arreu. En Hitsugaya s'ho mira estranyat; d'acord que en Kid és una mica extravagant però aixó ja és una mica massa... no?...*

- **Hitsugaya:** Whatever... – *al jardí, però, els ànims estan una mica caldejats...*

¡MUERTO! ¡LE QUIERO MUERTO! ¡A ÉL Y A TODOS LOS
QUE MORAN EN ESA CASA DEL DIABLO! HAN
DESPERTADO UNA FÚRIA QUE DEBERÍA SEGUIR EN
REPOSO! VAN A CONOCER EL INFERNO EN VIDA!
DESPERTARE A TODAS MIS HUESTES Y SERÁ SU FIN!...
¡LEVANTAD, HIJOS MÍOS! ¡LEVANTAD Y ARRASAD CON
TODOS!

*... un terratrèmol sacseja el jardí de GranOtaku... els ocells deixen de cantar... la vida que tot ho
pot, que tot ho ocupa, aguanta la respiració, espera. De la terra, en surten mans, desenes,
centenars... un lament s'alça cap al cel...*

... els morts s'han despertat. I estan empenyats...